

nost, by přes nejširší zadostiučinění obžalovaným nabídnuté přece, hledě k tíži a citelnosti urážky a k povaze obžalovaného, odepřel mu dobrodiní §u 18 tisk. novely. A právě o takový výjimečný případ tu jde. Zcela právem poukazuje odvolání k tomu, že urážky, pronesené obžalovaným, jsou neobvykle těžké; útočit obžalovaný na stěžovatele přímo výrazy nejhrubšími a nejostřejšími; nelze též přehlédnouti, že obžalovaný byl podle trestního lístku již 36krát potrestán, mimo jiné 10krát pro urážku na cti a uloženy mu za tento trestný skutek tresty od 20 K až do 4 měsíců vězení. Za tohoto stavu věci nutno říci, že již podle p o v a h y č i n u, přihlížejíc k citelnosti urážlivých výroků, nebylo by přiměřeným zadostiučiněním ani zpětvzetí urážek s výrazem politování, ani kterékoli jiné jich odvolání; a že by nebylo na místě použití onoho dobrodiní zákona ani podle p o v a h y o b ž a l o v a n é h o samého, náchylného podle předchozích trestů k útokům na čest. Byl proto obžalovanému vyměřen trest podle §u 493 tr. zák.

Čís. 2346.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Podle §u 2 zákona jest vyloučeno opětne podmíněné odsouzení i pro čin spáchaný po právoplatnosti usnesení ve smyslu §u 8 (2) zákona.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1926, Zm I 861/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsahu krajského soudu v České Lípě ze dne 23. října 1925, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin těžkého poškození na těle podle §u 152 tr. zák. povolen podmíněný odklad trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu jako zmatečný a uznal, že odsouzení obžalovaného jest nepodmíněné.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvod zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., dlužno přiznati oprávnění. Nalézací soud povolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu, ač zjistil, že byl již dříve před spácháním trestného činu, který jest předmětem napadeného rozsudku, odsouzen rozsudkem divisního soudu v Praze ze dne 23. června 1920 pro zločin podle §§ů 172, 173 b) voj. tr. zák. a přečin podle §u 180 d) voj. tr. zák. ku trestu žaláře v trvání 8 měsíců. Obžalovanému byl povolen podmíněný odklad trestu se zkušební lhůtou dvou let a usnesením divisního soudu v Praze ze dne 12. září 1924 bylo ve smyslu §u 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. vysloveno, že se obžalovaný osvědčil. Napadený rozsudek má mylně za to, že obžalovaného, který se dopustil nového trestného činu (jenž je předmětem napadeného rozsudku) v noci z 11. na 12. června 1925, dlužno pokládati za zachovalého a že není zá-

konné překážky, by mu nebyl přiznán podmíněný odklad trestu. Přehlíží při tom, že § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. stanoví, že podmíněné odsouzení jest vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců, a že druhý odstavec téhož paragrafu výslovně stanoví, že omezení prvního odstavce neplatí, uplynulo-li do dne, kdy odsouzený spáchal nový trestný čin (jde-li jako tu o zločin) 10 let ode dne, kdy bylo podle zákona vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, že však v tomto případě tato zákonná lhůta ještě neuplynula. První soud přehlédl, že ustanovení §u 2 zákona je výjimkou ze zásady stanovené v druhém odstavci §u 1 zákona o podmíněném odsouzení, podle níž, osvědčí-li se vinník podmíněně odsouzený v době zkušebné, pokládá se za to, že nebyl odsouzen. Výrokem o podmíněném odkladu trestu překročil tudíž první soud meze svého trestního oprávnění, vytknuté v §u 2 zákona o podm. odsouzení a zavinil zmatečnost rozsudku podle čís. 11 §u 281 tr. ř.

Čís. 2347.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863.

Pod ustanovení §u 24 zákona nespadá sice reprodukce nepodstatných a trestně bezvýznamných vět zabaveného spisu, není však zapotřebí doslovného uveřejnění, nýbrž stačí reprodukce trestného obsahu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1926, Zm I 14/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 5. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 24 zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující pouze důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že obžalovaný byl odsouzen pro přečin podle §u 24 tisk. zák. nesprávně proto, že první soud nezjistil, že doslov míst, jež obžalovaný reprodukoval ve svém časopise ze zabavené knihy »Tote Scholle«, naplňuje již o sobě skutkovou podstatu trestného činu (§u 14 čís. 3 zák. na ochr. rep.). Zmateční stížnost má za to, že v případech, kde bylo soudním nálezem zakázáno rozšiřovati buď celé dílo, nebo celý soudem zabavený článek, dopouští se ten, kdo otiskne pouze jednotlivá místa z nich, přečinu podle §u 24 tisk. zák. jen tenkrát, naplňují-li otištěné výňatky již o sobě skutkovou podstatu trestného činu. Tomu prý v souzeném případě tak není, poněvadž podle názoru zmateční stížnosti obžalovaný otiskl pouze výňatky trestně nezávadné. Mimo to nejsou prý v zabaveném článku periodického tiskopisu »D. L.« otištěny jednotlivé výňatky ze zabavené knihy »Tote Scholle« věrně a doslovně, nýbrž ve výňatku ze strany 104 byla prý změněna slova i obsah tak, že uveřej-